

Redacția și Administrația
Cluj Str. Nicolae Iorga Nr. 6—8

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 10.000 Lei, pe 6 luni
5000 Lei, pe 3 luni 2500 Lei. Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40646 —

Apara săptămânal sub îngrijirea unui comitet
Inregistrată la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reparație Nr. 3651 din 1946

Sfântul Ilie Prorocul

de Păr. Teodor Ciceu

În zile de glorie, ca și în zile de răstărite, prorocii au fost crainci prevestitori și călăuze drepte pe căile Domnului. Ori când și ori unde prorocul e un vestitor aprins al vrierilor lui Dumnezeu. Glasul lui răsună cu aceeași tărie în mijlocul codrului, la răscruce de drumuri, în larma cetățenilor, în liniștea templului și în palatul regelui. Rătăcirile neamului său îi umple sufletul de durere; se supără, se aprinde și se trudește din răspuneri să readucă la calea cea dreaptă, pe cei rătăciți. Prorocul, mai mult ca ori cine, iubește pe Dumnezeu, dar își iubește și neamul. De aceea, când acesta se abate din căile Domnului, prorocul îl blăstămă, îl ocărăște și-l amenință cu osânda, ca să se îndrepte.

Prorocul e un om singuratec. E prietenul săracilor, al asupriților, al năcăjiților și al tuturor celor ce plâng. Glasul lui e vijelios. E urit de cei mari și de multe ori neînțeleș până și de ucenicii săi. Cu toate acestea, prorocul continuă cu toată tăria și demnitatea să propovăduiască cu graiu viu și în scris tot ce Dumnezeu îi poruncește. El e trimisul lui Dumnezeu pe pământ și pentru rege și pentru preot și pentru învățat și pentru poporul de rând. Căci în fața lui Dumnezeu cu toții una suntem. De aceea ori care ar fi fața care se întoarce de către Dumnezeu, va fi înfruntată cu tărie, de proroc. Pentru care pricină muți dintre proroci au fost alungați din țară, prizonieri de mii marii vremii și uciși de cei fără de lege.

Biserica noastră cinstește pe toți prorocii, ca pe niște adevărați păzitori și păstrători ai dreptei credințe.

Cel mai aprig luptător împotriva tuturor fărădelegilor poporului său, cel mai mare doborâtor de idoli și cel mai înflăcărat îndreptător de păcătoși, a fost de bună seamă sfântul proroc Ilie.

A trăit cu 816 ani înainte de Hristos, pe vremea regelui Ahab, când și regele și poporul se închinau la idoli. Pentru aceasta prorocul s'a rugat lui Dumnezeu și n'a plouat trei ani și șase luni. Necedincioșii îl urmăresc pretutindeni. Prorocul fuge în pustie și se ascunde într'un pârâu. Prorocul, după cuvântul Domnului, se duce la o femeie văduvă din Sarefta Sidonului. În casa acestei văduve trăiește el mai mult timp, hrănindu-se din puținul unt-

(continuare în pag. 3)

Cutează fiule

(MATEIU 9, 2)

Mântuitorul se afla în cetatea Lui. Mulțime mare a curs din toate părțile vânturilor, pentru a-i asculta cuvintele și vedea minunile. Capernaumul gema de lume. Aici a fost adus, ținut

pe patul suferinții, un tânăr slăbănog. În Evanghelia dela Marcu ni se povestește, că cei ce-i purtau slăbiciunea în patul suferinții lui, din pricina mulțimii, au fost nevoiți să-l coboare prin acoperiș înaintea feții Domnului.

Cine era tânărul al cărui suflet și trup se lupta cu moartea? Ce dureri s'au cuibărit în mădularele sale, ce păcate vor fi clocotind în adâncul sufletului său? Nu se știe. Din marea de capete ce înconjura Capernaumul, numai Mântuitorul știa. Dar cine erau cei ce l-au adus pe slăbănog? Nici aceasta nu ne povestește Evangelistul. Probabil rudele unui bolnav, cărora și-a plâns neputința în brațele lor. Dar au pornit cu încredere spre Domnul, care iubește încrederea și-o răspătește îmbelșugat și peste așteptări. Mântuitorul „a văzut credința lor” și i-a vindecat și sufletul și trupul: „scoală... și mergi în casa ta”.

Iată nemărginita bunătate a inimei de Părinte și puterea atotstăpânitoare a lui Dumnezeu. Cuvinte simple, a căror sfințenie spală murdăria sufletelor confundate în mocirla negrelor păcate; cuvinte tari, în fața cărora ingenunchiază neabătutele legi ale firii. „Fiule! și se iartă păcatele tale... ia-ți patul și umblă”. În aceste cuvinte ale Mântuitorului se oglindește cea mai adâncă bunătate și cea mai înaltă putere.

Și ca întotdeauna, gura lumii a început să bârfească. Dar Domnul i-a muștră cu blândețe: „De ce aveți gânduri ascunse în inimile voastre?”

Priviți în jur și vedeți dacă n'au nevoie aproape toate sufle-

(continuare în pagina 2)

Când să ne rugăm?

Duhul rugăciunii

„Se cade pururea a se ruga și a nu înceta” (Lc. 18, 1). Aceste cuvinte ale Mântuitorului ne îndeamnă să dăm vieții noastre întregi o îndumărare spre Dumnezeu, să ne potrivim în toate lucrările voința noastră cu voința lui divină și să facem toate pentru mărirea lui Dumnezeu și din dragoste față de El, potrivit cuvintelor sf. Apostol Petru, care zice: „Ori de mâncat, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre mărirea lui Dumnezeu să le faceți” (Cor. 10, 31). Biserica încă ne învață că toate lucrările noastre să le începem prin chemarea ajutorului lui Dumnezeu și să le îndreptăm spre mărirea Lui. Cu alte cuvinte ne cere duhul rugăciunii. A avea duhul rugăciunii înseamnă a trăi într'o stare, în care totul să fie înălțare spre Dumnezeu.

Prin urmare, prin cuvintele „se cade pururea a se ruga”, Isus nu ne cere să ne gândim mereu la Dumnezeu, să recităm neîncetat rugăciuni, să stăm mereu în genunchi sau la biserică. E cu neputință și nici nu e de lipsă să ne gândim încontinuu și să avem neîncetat pe buze anumite rugăciuni învățate de rost. Astfel nu ne-am putea împlini cum se cade datorită n'astre, în deosebi acelea care ne cer toată atenția. În afară de timpul rezervat pentru rugăciune, când a lucra pentru Dumnezeu înseamnă a se gândi la El, Dumnezeu ne cere să ne împlinim datoria chiar dacă nu ne mai gândim la El, când aceasta ne-ar împedea să ne facem bine lucrul. Deci, mai presus de totă datoria, împlinirea voinței lui Dumnezeu. Dacă voința lui e să mă rog, datoria îmi este rugăciunea. Dacă voința lui este să mă ocup de alte lucruri, datoria îmi este să las rugăciunea și să munceșc.

De altfel a lucra pentru Dumnezeu și împreună cu El, înseamnă a se ruga. Adevărat că a se ruga înseamnă a vorbi cu Dumnezeu dar, după sf. Augustin nu numai gura și inima pot vorbi cu Dumnezeu, ci și fapta noastră bună. Atâta vreme cât omul se ferește de păcat și se silește să facă voia lui Dumnezeu, se roagă fără să se roage și Dumnezeu aude acest graiu.

Ni se dau apoi diferite ocazii ca să ne înălțăm cât mai des gândul la Dumnezeu. Când ne sculăm, ne putem cugeta la cuvintele din Cântarea Cântărilor (3, 2) „Mă voi scula și voi căuta pe iubitul sufletului meu”. Spălându-ne, ne pu-

(continuare în pag. 3)

Din întunerec la lumină

Luat de vâltoarele lumii și încărcat de păcate, omul, fiindă plâpândă, se afundă tot mai mult în împărăția întunerecului. Deși a cunoscut Cuvântul, deși avea trasată Calea și deși Lumina îi lumina această Cale, totuși el s'a abătut și întovărășit cu păcatul, mână în mână cu fărădelegea, mergea întins pe drumul iadului. Și-a lăsat, în momente de slăbiciune, ca sufletul să-i fie complect copleșit de rele, s'a lăsat amețit de otrava dulce a răului; chipul Mântuitorului era șters din sufletul lui, biserica lui Hristos, locul de a te apropia de Dumnezeu, nu exista pentru el și nu simțea nevoia unei căințe pentru păcatele săvârșite. Nu avea nevoie de aceasta, pentru că păcătosul nu simte niciodată păcatul, care apasă numai asupra sufletului. Și sub greutatea acestei apăsări, sufletul geme amar. In mersu-i prăvalnic spre împărăția Satanei, bietul om își mai căuta în lume un reazim, dar toate s'au dovedit slabe, șubrede și nestatornice. Oamenilor, dacă le povestea dărerile sale, aceștia nu-l ascultau, deoarece nu aveau vâz și auz decât pentru ei înșiși, asemuindu-se în felul acesta „mormintelor, cari vâruite pe dinafară păreau frumoase dar pe dinăuntru pline de oase de morți și de toate necurățeniile“ (Matei, 23, 27). A căutat alte reazimuri, dar toate au fost amare și mincinoase. Și'n preajma ultimei clipe, cu ultima licărire de credință, renunțând la orice reazim pământesc și-a căutat reazimul și salvarea sufletului în Isus Mântuitorul și a alergat la El.

S'a alipit de Blandul Păstor asemenea unui copil mic; cu smerenie și cutremur s'a apropiat de El; I-a povestit necazurile sale, I-a arătat durerile sale. S'a încrezut în El, a stat de vorbă cu El și I-a cerut dumnezeescul Lui sfat.

Această apropiere, această încredere, această odihnă în El,

Isus la poarta țării mele

Isus la poarta sufletului bate, de două mii de ani ne cheamă într'una: — „Eu singur potoli-vă voiu furtuna pe ne'mblânzita mare de păcate...“

Și — Isus e alungat mai totdeauna... iar din bordeie până la palate, în loc de „bun venit“: por i ferecate și'n dosul lor, un paznic vechiu: minciuna.

Oprit în prag, la poarta țării mele, flămând Isus, mereu e'n așteptare, dar nimeni nu-i răspunde la chemare.

Inoătușăți de-a răului zăbrele, nu vrea, azi, nimeni poarta să-i desouie el tot mai mult îl pironim în oule.

EMIL AL. MICLE

i-a adus ceea ce de mult pierduse și nu mai spera să găsească: liniștea, pacea și puterea sufletească, pe care, de acum înainte, nimeni nu va mai putea să i-o răpească. Și apropiat de Mântuitorul lumii, trăind cu El și prin El, având hrană sufletească învățăturile Lui, omul începe să se descătușeze de patimi, să se instrăineze de păcate. Ușa inimii lui e larg deschisă pentru Isus; gălăgia din năuntru a încetat și la orice bătaie, El e lăsat să intre și odată cu El mântuirea sufletului său. Prin credința în Dumnezeu, găsind iarăși calea adevărului și a binelui, hrănit din ogorul Bisericii și al rugăciunilor, sufletul lui nu mai geme sub greutatea păcatelor, și'n loc să fie stăpânit de întunerecul împărăției Satanei, el se umple de lumina dumnezească a Domnului Isus.

Avram Bogdan

Infricoșatele vămi ale văzduhului

Trăit-a Sfântul Vasile ce Nou în zilele împăraților din Tarigrad, Leon și Alexandru, feciorii mar. lui împărat Vasile Machedon.

Pentru credința sa cea creștinească multe feluri de cazne a răbdat dar de Isus izbăvitorul nicidecum nu s'a lepădat. Ci minunile care prin printrânsul s'au lucrat, au copleșit mulțimea caznelor. De aceea mulți credincioși au alergat la el să i slujească. Prinire ei, mai aproape era ucenicul Grigore și bătrâna Teodora.

Dar după oarecare vreme s'a săvârșit maica Teodora, mutându-se la cele vecinice. Iar Grigorie, ucenicul sf. Vasile, dorind cu dorire mare foarte să știe cum este despărțirea sufletului de trup și unde se duce sufletul după moarte, arătându-i-se în vedenie Maica, Teodora așa i a grăit:

Dar cum îți voi povesti fiul meu, ceasul întru carele vrea să se despărtească sufletul de trup și ce primejdie este, și câtă și-a este, și câtă nevoie este, pre care o pătimește sufletul în durerea și chinuirea cea amară, ca să se despărta de trupul lui. Acest fel de infricoșată durere cuprinde pe acela care vrea să-și dea sufletul, precu n un om viu și ar desbrăca cu totul tot trupul lui, și

ar așterne jos pe pământ mulțime de cărbuni aprinși și s'ar așeza d'asupra lor, ca fiește care cărbune cu focul cel usturător, cu totul să-l arză și să-l prăjească, și să leșine de dureri, și să se impuțineze câte puțin pe acei cărbuni, și să-și piarză fața lui și alcătuirea lui, încât să fugă sufletul lui de dânsul. Așa este moartea de amară, fiul meu și mai mult acelora care sunt păcătoși ca mine. Și martorul meu îmi este Domnul că îți spui adevărul. Dar pentru drepti nu știu ce fel este, pentru că eu ticăloasă m'am făcut prăvălie a păcătoșilor.

Deci când îmi dai eam sufletul meu, văzut-am curat mulți negri, care stăteau împrejurul patului meu, și făceau gâlcevi și sbierau ca niște fiare sălbatice, și se tulburau, căutând răutăți și nedreptăți de multe feluri, urlând ca câinii și ca lupii cei sălbatici și apumând ca o mare cumplită, infricoșând, făcând tunete, turbând, lătrând, concăind ca taurii, strâmbând fețele lor cele ca cerneala întunecate negrite, scârbicioase, cu totul urâte și cu multe feluri, a căroră numai singura privirea lor, atâta era de grea și cumplită, încât era mai bine să se zădărească de viu întru însăși singura vâpaie a muncii iadului, decât să i auză și să-i vază. Și gătea niște hârtii, ca cum așteptând pe oarecare judecător să vie acolo, întru care era scris toate f' ptele mele cele rele. Deci muncită fiind de relele acestea, nu mai ajungea amărăciunea și durerea cea nesuferită a morții, aveam încă și atâta greață încă îmi venise să mă prăpădesc. Și ce să fac? Și întorcând într-o parte și într'alta ochii sufletului meu, ca să nu vază fețele lor cele otrăvitoare de moarte (pentru că nu puteam nicidecum să mai vază și mai aud pângăritele lor glasuri), și nu puteam să mă scap de dânsii, că-i vedeam în toate părțile nenumărați. Și nu era cine să mi ajute la o nevoie și o primejdie ca aceasta, și slăbind până în sfârșit. Văzui deci, iară de nădejde, doi tineri străluciți, cari au venit către mine veseli, cu părul ca zăpada, privirea lor era foarte dulce, îmbrăcați în haine care străluceau și au stăut d'a dreapta, aproape acolo unde zăceam, și vorbeau încet între dânsii. Iară eu văzându-i m'am bucurat, iară negrii aceia s'au spălmântat și s'au depărtat puțin.

Și unul din'aceia a grăit cu glas aspru infricoșat către acei arapi negri, zicându-le lor: nedreptilor, blestemăților și anatemațiilor, pentru care pricină prea răilor, apucați înainte de moartea oamenilor când mor și îi infricoșăți, îi turburați bărlind și strigând tare sălbaticându-vă? O, răilor și sălbaticilor la fețe și schimonosiți, și nu mult vă bucurați pentru că zadarnic veți nădăjdui să luați ceva, nu aveți aicea parte, nici dobândă pentru aceasta după cum ați venit așa vă veți duce deșerti și nelucrători. Aceasta și alte asemenea le zice lor acel prea strălu it și prea frumos tânăr cu glasul îndrăzneț și plin de veselie. Și aceia s'au turburat făcând mare chiot și gâlceavă, și au adus în mijloc toate ce am făcut din copilărie, sau cu cuvântul sau cu lucrul. Și că aceia care vorbesc nebunește și își au mintea perdută strigă toate păcatele mele zicând: nimic întru dânsa nu avem, dar aceste păcate ale cui sunt? au nu le-au făcut ea? Acestea și acestea bărlind și alt-le mai multe, și gâlcevind, stam tremurând și așteptam moartea

Cutează fiule

(Urmare din Pagina 1)

tele de un pat al slăbănogiei lor. Sufletul omenirii, bolnav și slăbănog, așteaptă vindecarea dela rețete vicioase.

Domnul și-a coborât pe pământ strălucirea divină „pentru mântuirea celor ce erau pierduți“ (Luca 19, 10). Jertfa lui are putere să curețe și să vindece și suferința trupului și ranele din suflet.

Aduceți patul slăbănogiei voastre înaintea feței Lui. Veniți cu credința tânărului ce-a primit vindecare și iertare și veți afla odihnă sufletelor voastre. Nu căutați aiurea rețeta ranelor voastre, ci repetați încrezător cu Sf. Petru: „Doamne, la cine altul voi scăpa? Tu singur ai cuvintele vieții veșnice“. (Ioan 6, 69).

Cutează fiule! Scoală-te din patul slăbănogiei tale și pornește pe calea mântuirii.

ANTON CRÎȘAN

Chemare

Frați creștini, e-aproape ora Judecării 'nfricoșate, Căci la ușa tuturor, Domnul încurând va bate.

Pentruce mai stați pe gânduri, Ce mai stați în nepăsare? Strângeți-vă rânduri-rânduri Pentru ziua-aceea mare.

Din a inimii grădină Pliviți spinii, buruiana Și tot firul de neghină Ce le-a semănat satana.

Rupeți lanțul fărădelegii, Părăsiți drumul cel rău, Și veniți pe drumul legii Dragostii lui Dumnezeu.

Nu vedeți că vin urgie De lupi lacomi, răpitori, Turma sfântă s'o sfășie Și pe scumpii ei păstori?

Par smeriți la 'nfățisare Și cu chip evlavios, Dar distrug cu ne ndurare Tarma Domnului Isus.

Căci nu cred în sfânta cruce — Al legii nouă altar — Nici în Maica noastră dulce, Regina plină de dar.

Ei nu cred în stinții care Mulți chiar viața și-au jertfit Și cununi nepieritoare De'a Domnul au primit.

Nu primea mărturisirea, Taina cuminecăturii — Și negând chiar nemurirea, Ei stâlcesc rostul Scripturii.

Fiți creștini, dar treji la minte, N'apucați pe a lor cărare, N'ascultați a lor cuvinte Ducătoare la pierzare.

„Pocăință“ — adevărată De creștin evlavios, E prin Maica Preacurată Și prin crucea lui Cristos.

Ca o stâncă neclintită Stă biserica creștină: Nici de iad nu-i biruită, Căci ea-i viața și lumină.

Și-a spus Domnul că printrânsa Multe haruri o să vie; Cel ce n'ascultă de dânsa, Păgân, vameș să ne fie.

Iară cel ce cu iubire Calea legii ei păzi va, La a Domnului venire Calea dreptilor primi va.

ION PUȘCAȘIU

Cuvinte mici cu înțeles mare

Se spune că Mântuitorul, însoțit de cei 12 ucenici ai Săi, se apropie într'una din zile de un sat. Plouăse câteva zile în șir. Drumul era greu, anevoios. Și Isus și ucenicii păseaua domol și tăcuți: iată că ajung la marginea satului. Acolo, pe malul pârâului ce trecea prin sat, stătea un ciopor de copii. Unii aruncau cu pietri într'o țintă oarecare, ce se afla sub mal. Toți făceau mare haz și strigau în cor: uite-l ce urit îi, ce buriă umflată are, ca o tobă, ce păr plouat și ciufulit.

Isus se apropie. Copiii se dau la o parte înaintea străinului. Hazul se oprește și pietrele încetează de a mai izbi ținta.

Sub mal zăcea un câine mort.

Loviturile bolovanilor îi dubiseră părul: de pe burta umflată, gata să plesnească. În tăcerea care le înghețase hazul pe buze și le oprise bolovanii în mâinile ridicate, gata să izbească în bietul câine mort, Isus observă și grăi: *ce frumoși dinți are.*

Măinile înarmate cu bolovani și ridicate în aer, gata să izbească, se înmuieră una câte una și se lasă în jos. Privirile toate se ațintiră spre gura deschisă a cânelui mort și abia atunci observară ca dinții lui erau albi ca de filde.

Această întâmplare am citit-o și eu undeva. Dacă este adevărată sau nu, nu știu. Dar știu că ea cuprinde un mare adevăr: oamenii mici la suflă, strămți și scurți la vedere, văd mai întâi în orice faptă umbră ei și în orice lucru sau om partea cea urâtă. Ci privirea omului mare care nu își caută bucuria în a vedea numai cele netrebnice, cauză, descoperă și se oprește asupra celor bune, frumoase, strălucitoare, asupra dințelului de filde; ce țâșnește din gura deschisă a hoitului unui câine mort. Cel ce vede ce este bun și frumos în orice faptură sau în orice lucru sau faptă, are ochiul mai limpede și mai ager, decât cel ce vede numai ce este rău și urit.

Cel ce are ochiul de văzut să vadă ce este bine și frumos, oriunde s'ar găsi acestea.

Părintele Procopie

Sfântul Ilie Prorocul

(urmăre din pag. 1)

delemn și făină ce mai avea sărmana văduvă.

După trei ani și șase luni de secetă, poporul suferia de moarte. A-

tunci regele nemai având încotro, l-a chemat pe proroc să se roage pentru ploaie. Prorocul pri este numai cu condiția, dacă regele dă

ordin să se adune pe munte tot poporul, împreună cu preoții zeului păgân Baal, ca să se dea poporului o dovadă despre adevărul Dumnezeu. Regele primește statul prorocului. Pe munte se fac două altare de jertfă; unul de preoții lui Baal și altul de proroc. Se taie boul pentru jertfă, totul se udă cu apă și pe ură încep preoții păgâni să se roage ca Dumnezeu lor să le trimită foc din cer. S'au rugat toată ziua, dar rugăciunea lor n'a fost ascultată de nimeni. Spre seară s'a rugat și Ilie și îndată un fulger din cer căzu asupra altarului și aprinse jertfa. Poporul văzând minunea a mărit pe Dumnezeu. Preoții păgâni au fost prinși și uciși.

Seceta a încetat, dar regele tot nu s'a căit și regina a jurat moarte prorocului. Ilie fugi pe munte, unde primește ultima povață din partea lui Dumnezeu. Vine apoi spre râul Iordan, pe care despărțindu-l îl trece, rânduitește urmaș pe Elisei și se ridică la cer, în car de foc.

Deși din vremea lui Ilie și până astăzi au trecut 2700 și mai bine de ani, totuși asprele lui muștrări își au rostul și astăzi. Își au rostul, pentru că lumea e plină încă de închinători la idoli, de desfrânați, de sgârșiți, de asupritori și de robii tuturor patimilor și pozelor păcătoase.

Pr. Teodor Ciceu

Prinos

Mama m'a învățat pe mine tot
Ce i bine 'n lumea asta și ce-l rău;
Și astăzi am ajuns că nu mai pot
Să rătăcesc în drum spre Dumnezeu.

De mie Ți-am înghebat prinosul,
Imbălzămat în pacea firii,
Ți l povestesc azi frumosul
Și l poartă 'n floare trandafirii.

Mi e 'n suflot răsădită straja,
Dorințele învățate
Și'n cântul meu domneș'e vraja
Iubirii Tale, Prea 'ndurate.

TEODOR CICEU

Când să ne rugăm ?

(urmăre din pag. 1)

tem gândi că avem datoria de a ne curăți și sufletul de păcate. Ieșind la lucru putem spune: „Arată-mi Doamne, căile tale și învăță mă cărările tale” (Psalm 24). Răsăritul soarelui ne face să ne gândim la cuvintele: „Dumnezeu răsare soarele și peste cei buni și peste cei răi”. Florile și paserile ne fac să ne gândim la Providență. Dumnezeu care se îngrijește de crinii câmpului și de paseri cu atât mai vărtos se va îngriji de om. Focul ne amintește de focul iadului, apa de harul ce ni s'a dat prin botez, pământul de aceea că suntem din pământ și în pământ ne vom întoarce. Cloșca cu pui ne aduce aminte de dragostea cu care ne adună Isus în jurul său. Cântecul cocoșului de trezirea lui Petru, mielul despre nevinovăție, șarpele de prudență, furnica de muncă; viermele de remușcările conștiinței în iad. Și tu femeie, când pui ață în ac, să te gândești la cuvintele Scripturii: „E mai ușor ca funia de corabie să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Lc. 18, 25). Când aprinzi lampa, gândește-te că lumina vieții tale trebuie să lumineze în fața oamenilor, adevărat să dai pildă bună. Când faci socoteli, gândește-te că Isus îți va cere socoteala de toate faptele tale și de vorbele nefolositoare. Când măsură, să ști că cu ce măsură vei măsură, cu aceea și ție se va măsură.

Asemenea în evenimente să ne înălțăm gândul la Dumnezeu. În timp de fericire să cântăm cu Preacurata Fecioară Maria: „Mărește suflote al meu pe Domnul”. În nefericire: „Părinte, nu voia mea ci voia ta să fie”. Când ne ajunge vreo pagubă în vite să spunem cu dreptul Iov: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat”. Când suntem laudați, să spunem cu psalmistul: „Nu mie, Doamne, ci numelui tău dă glorie” (Ps. 105). În defăimare: „Doamne, care cunoști lucrurile ascunse, ști că nu sunt de vină”. La culcare, să spunem cu Isus: „Părinte, în mâinile tale îmi dau suflotul”.

Cu un cuvânt: „Mâna să ne fie la lucru și inima la Dumnezeu”. Vom avea duhul rugăciunii, când vom munci pentru Dumnezeu, vom trăi cu El, vom umbla în prezența Lui și vom trăi pentru El. Așa trăiau sfinții.

Pr. Dr. DUMITRU POP

N. R. Articolul acesta l-am scos din cartea păr. prof. Dr. Dumitru Pop, „Privighiași și vă rugați”, apărută în Cluj, și se află la Libr. Diecezană. O recomandăm călduros cititorilor noștri, fiindcă în ea vor găsi îndemn și învățătură cum să se folosească de cea mai bună armă pentru câștigarea fericirii, desăvârșirii și mântuirii: de rugăciune. Prețul ei: Lei.

Cel mai mare Muncitor al lumii

Este acela care a făcut lumea. Se va spune că aceasta nu e delă nimeni! Haidă de! Găsec în mijlocul pustiului un avion sau o mașină de scris; pus în stare de funcționare, o mașină de scris presupune 40 000 de operațiuni deosebite; și aceasta s'a creat și ajustat ea singură, dela ea? S'o creadă cine poate!

Iată stelele! ele sunt nenumărate. Cele mai proaspete cataloage ale cerului arată cifra de 140 milioane de stele. Și cât de departe sunt ele? La cea mai apropiată, i-a trebuit trei ani ca să ne trimită lumina ei, batăr că această lumină merge cu 300 000 kilometri pe secundă. Stelele polare i-a trebuit 55 de ani, celei mai din urmă stele văzute, 3000 de ani. Un rapid cu iuțea de o sută kilometri pe oră, n'ar ajunge la lună mai curând de șase luni, la soare mai iute de 175 de ani, la steaua cea mai apropiată mai curând de câteva milioane de ani. Și cum se mișcă aceste astre!

De exemplu, pământul, care se învârtăste împrejurul său 24 de ore,

se învârtăste cu o iuțea de 465 de metri pe secundă; în același timp, el încanjură soarele, adevărat 936 milioane de kilometri pe an, adică 30 kilometri pe secundă.

Toate asirele au astfel, mișcări fantastice și imperurbabile.

Ce imensă și splendidă alergare! Și nicio ciocnire, nicio prăbușire!

Privind odată aceste minunății, Victor Hugo a strigat: „Rid cați-mă de aci de jos, cați altiei mă voi ruga”.

Este Dumnezeu. Dacă-mi trebuie mărturii, iată două: prima a marelui socialist Proudhon; cealaltă, a marelui împărat Napoleon I.

Este tot așa de absurd, declară Proudhon, făcând aluzie la splendoarea cerului și a stelelor, de a atribui sistemul lumii unor legi fizice, fără a ține socoteala de Dumnezeu care o îndrumăază, ca și când am aribui victoria dela Marengo unor combinații strategice, fără a ține socoteala de Napoleon, primului consul.

Istoria povestește în amănunte dibăcia măestriei de care au avut

lipsă generalii cei mari, pentru a învinge pe dușmanii lor. Intr'o zi, în exil. său de pe Sfânta Elena, auzind pe generalul Bertrand că vorbea ușuratic despre Dumnezeu, Napoleon, l a dojenit: „Când trebuia să fie rânduite regimentele, ce se spunea? Unde-i împăratul? Victoriile mele v'au făcut să credeți în mine. Universul mă îndeamnă să cred în Dumnezeu; căci ce este cea mai frumoasă măestră, față de mișcarea stelelor?”

Se va spune că nu e lipsă de Dumnezeu pentru a explica lumea? La început nu ar fi fost, riscă să zică unii îndrăzneți, decât o masă informă, dar cu cât trece, ea se perfecționează. Stați! însă și această masă de unde vine ea? A spune că numărul infinit de intermediari, poate să ne scutească de a afla o cauză primară, este ca și când s'ar spune că un pen-l poate picta singur, numai să aibă o coadă lungă.

(Din Raul Plus S. I. «Ma grandeur de chrétien».

Trad. de V. Dăntășanu

Grija pentru suflet

O! fraților creștini, sfânta noastră biserică învață, că noi creștinii suntem datori să cercetăm locașul Domnului întotdeauna, ascultând Evanghelia și predica pe care preotul slujitor, o ține în Duminici și Sărbători. Ci ne pare că în cele sufletești, omul n'are timp o zi în casa Domnului, dar pentru cele pierzătoare de suflet are timp. Pentru o gazetă bună sau carte, spune omul „n'am bani”.

Pentru o cumeetrie, sau o petrecere cu prietenii, are bani câți vrei, și de cele sufletești fugi. Ci gândeste te la moarte, că tu și eu vom trece în veșnicie; că la moarte și în iad nu este pocăință. Dumnezeu te cheamă „astăzi” dar tu ce zici? „Lasă mâine, mai încolo ia bătrânețe” la a ispititorul cum îl înșală pe creștin să i spună lui Dumnezeu că „mâine” și nu „astăzi”. Ce lucruri nesocotite îi șoptește diavolul, iar creștinul nostru doarme. Până când ai să fugi creștine de Dumnezeu? El te cheamă la El, și tu răspunzi: „mâine”? Dar ești sigur că trăiești până mâine, așa cum zici tu? Apoi eu aș zice că nu te-ai crede așa de nesocotit să i răspunzi făcătorului tău, care te-a zidit și te-a pus în mare cinste, să zici „mâine”. Crezi, dragul meu frate, că pe Dumnezeu ai să-l înșeli cu astfel de ocoșeli și minciuni? Nu! Dumnezeu te vrea, te cheamă la mântuire și tu fugi de El. Până când ai să tot amâni pocăința?

Dragă creștine, de vrei, de nu vrei, alta că tu ai să te întâlnești cu Dumnezeu. Dacă nu azi, mâine sau peste zeci de ani tu trebuie să dai ochi cu Dumnezeu tău și atunci ce-i de făcut? Răspuns nu vei avea cu privire la păcatele tale. Deci ascultă îndemnul Sfintei Scripturi. Acolo grăește și te cheamă

Domnul tău, care spune să te întorci dela rău. Iată ce-ți grăește Domnul: „Luăți seama la umbletele voastre, cercetați-le și vă întoarceți la Mine”. (Plângerile lui Ieremia 3, 40) Altă chemare îți grăește: „Căutați pe Domnul, câtă vreme se poate găsi, că mași L. câtă vreme este aproape de voi” (Isaia 55, 6). Dumnezeu a trecut vederea vremurilor de neștiință, dar acum poruncește oamenilor, ca toți de pretutindeni să se pocăiască (Faptele Apostolilor 17, 30).

Pocăiți vă dar și vă întoarceți la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele să vină dela Domnul vremuri de pace și liniștite (Faptele apostolilor 3, 19).

Liniște și pace nu va fi pe pământ câtă vreme omenirea nu caută pe Dumnezeu și dreptatea lui, urând răul și dorind binele. Ce fel de vremuri așteptăm noi dela bunul Dumnezeu, dacă îl injurăm, îl batjocorim, la biserică nu ne ducem, lucrăm în duminici și sărbători, biserică este goală, cârciuma este plină de cei ce sunt pe calea pierzării (Matei 7, 13). Frate creștine, hotărăște-te și nu mai amâna pocăința. Frate creștin, nu te juca de-a mântuirea și nu-ți rade de tine și de sufletul tău. De ai păcătuit, mărturisește-te la preot, de-a venit peste tine vreo nenorocire aleargă la biserică și i spune, prin rugăciune, lui Dumnezeu necazul în care ai căzut tu.

Frate creștine și iubit cetitor, te rog citește această gazetă bună și nu o arunca, e păcat. Mai dă-o și la alții să citească. Făcând așa, te mântuiești și tu și acela căruia i-o dai.

Gică Petre Simion
Cântăreț, Parohia Sf. Nicolae
Săpunari-Ialomița

Așa grăiește

Ava Antonie cel Mare

1. Precum trupul după ce s'a desăvârșit în pânecce trebuie să se nască, așa și sufletul după ce și a plinit în trup, măsura hotărâtă lui de Dumnezeu, trebuie să iasă din trup.

2. După cum vei sluji sufletul până ce este în trup, așa te va sluji și el pe tine după ce vei ieși din trup. Căci cel ce și-a slujit aici trupul bine și cu deslătări, s'a slujit pe sine rău pentru după moarte, fiindcă și a orânduit sufletul ca un lipsit de minte.

3. Câte le face Dumnezeu ca un bun, pentru om le face; iar câte le face omul, și le face, fie bune, fie rele. Și ca să nu ne ispitească fericirea celor răi, să știi că precum cetățile nutresc pe călăii obștești, nu ca să le laude faptele lor cele rele, ci ca prin ei să pedepsească pe cei nevrednici, în același chip și Dumnezeu îngăduie ca cei răi să stăpânească peste cele lumesti, pentru ca prin tranșii să se pedepsească cei neevlavioși. La urmă și pe stăpânitori îi da judecării, ca pe unii ce nu au slujit lui Dumnezeu ci prin răutatea lor au pricinuit năcazuri grele oamenilor.

4. Cuvântul este sluga minții. Căci ce vorește mintea, aceea tâlcuiește cuvântul.

5. Mintea vede toate, chiar și cele din ceruri. Și nimic nu o înuneacă fără numai păcatul. Prin urmare celui curat nimic nu-i este neînțeles,

iar cuvântului rău nimic nu-i este cu nepuință de exprimat

(Din FILOCOLIA, tradusă din grecește de Părintele Prot. Stavrofor Dr. Dumitru Stăniloae și publicată în Sibiu 1946).

„Tinerete creștină”

Iată înfățișat evenimentul de mult așteptat de către tinerimea noastră

Incepând cu data de 1 Iulie a. c. apare la Carei revista „Tinerete Creștină”. Noua revistă apare lunar sub redacția d-lor Dr. Ioan Sălăgeanu și Alexandru Fehete. Printre colaboratori notăm: „Părintele” Marianus, Lucia Marcu, A. N., A. L. F., V. Voiculescu, N. Pura, V. V., și Ion M. Gârleanu. Revista are un format cu ceva mai mic decât „Vieța Creștină”, însă cuprinde 16 pagini.

Primim cu toată dragostea noua veste dela frații noștri din Carei. Bucuria noastră este cu atât mai mare cu cât apare încă un organ de răspândire a învățaturii lui Hristos, mai ales că a luat ființă ceea ce lipsea cu desăvârșire până acum: o foaie pentru tineret. Noua revistă, „Tinerete Creștină”, umple acest gol, după cum va umplea multe goluri din sufletele tineresti, întrucât este primul manifest de factură creștină, închinat exclusiv tineretului.

Menirea noii reviste este mare, pentru că mare-i și misiunea creștină în slujba căreia se angajează și pentru că binecuvântată este și păstoria din acea „margină de Țară

Fel de fel

Comisia pentru România la conferința de pace va fi compusă din 11 reprezentanți, plus Franța.

Trei tineri au fost omorâți de explozia unui proiectil de brand la Huși.

A APĂRUT!

Cartea „Despre Viața în Hristos” a lui Nicolae Cabasila, tradusă din grecește de păr. prof. Dr. Teodor Bodogae dela Academia „Andreiana” din Sibiu.

Ce cuprinde această carte?

Iată câteva titluri: Viața în Hristos se dobândește prin Sfintele Taine. În ce chip lucrează Botezul asupra noastră? Botezul ne face să înțelegem ce însemnează să iubim pe Dumnezeu.

Cum ajungem fii ai lui Dumnezeu. Cum se schimbă sufletul creștinului dacă pe lângă harul Sf. Taine se adaugă și strădania proprie.

Păcaul e rădăcina durerii. Bucuria pe care ni-o revarsă în suflet dragostea de Dumnezeu.

Se poate cere dela Bibliotecă Eparhială, Cluj, Piața Malinowski 2.

ANUNȚĂM cu bucurie și apariția cărții *Bisericii și preoșii* din protopopiatul ort. rom. al Clujului, întocmită de păr. protopop Florea Mureșanu. Cartea a fost scrisă ca un modest dar adus P. S. Episcop Nicolae Colan, din partea preoșiei protopopiatului Cluj la împlinirea celor zece ani de arhiepiscopie care s'au împlinit Sâmbătă 29 Iunie la praznicul sf. Apostoli și Petru Pavel.

Cartea cuprinde chipul tuturor bisericilor și preoșilor din protopopiat — în total 72 de chipuri. Costă 15.000 Lei. Se poate cere dela redacția foii „Vieța Creștină”.

IA ȘI CITEȘTE!

La Bibliotecă Eparhială ortodoxă rămână din Cluj, Piața Malinowski 2, se găsește cârticica *Slujba preoșiei* scrisă de Părintele Protopop Teodor Cuiș din Tg.-Mureș. Cei ce vreau un ceas de lectură ziditoare și lămuritoare despre sfânta Slujbă a preoșiei să-și procure această cârticică.

Poșta redacției

G. P. S. — Săpunari-Ialomița. Ne bucurăm că foaia noastră străbate până prin satele Ialomiței. Din cuvintele de trezire pe care le adresezi tuturor fraților, am ales o parte pe care le publicăm în numărul acesta al foii. Tot ce ai scris e adevărat. Mai scrie dar scurt și numai pe o parte a hârtiei.

Românească”, a P. S. S. Episcop Ioan Suci, apostolul tineretului român creștin, din eparhia și de sub amănarea căruia apare.

Salutăm cu toată însuflețirea de frați ai aceleiași misiuni apariția revistei „Tinerete Creștină” și urăm conducerii și colaboratorilor realizarea la maximum a programului și misiunii de răspândire a cuvântului evanghelic printre tineretea noastră.

Grigore Topan

La plecarea sa la Paris, d. Byrnes singurul comentariu pe care și l-a îngăduit să-l spună gazetarilor a fost: „Totul este în mâinile Domnului”. Ce bine ar fi, ca toți oamenii mari să fie pătrunși de aceste simțăminte nobile către Creatorul Prea-Înalt și să se lase conduși de Dânsul.

Zia ele scriu, că lipsa de număr care o avem, va fi soluționată peste 4 luni.

Mari cantități de porumb vor fi trimise în județele cu cele mai mari lipsuri.

Valuri de lăcuste în regiunea Galați.

25 la sută din copii mai mici de 16 ani, au murit în timpul războiului a declarat un polonez.

Inflația de bani din Ungaria este mult mai mare decât cea din Germania după primul război mondial.

Tratatele de pace permite țării noastre următoarele efective militare: România 120.000 de oameni, Bulgaria 55.000 de oameni, Ungaria 35.000 de oameni.

Un puternic incendiu în Răzvad-Târgoviște a mistuit sonda Nr. 21 a societății „Concordia”.

În trenul Oradea-București o doamnă a fost jefuită de bijuterii și blănuri în valoare de 100 milioane lei.

O treime din recolta din Tirol (Austria) e distrusă de revărsări de apă.

În ziua de 8 Iulie c. s'a întâmplat la Cluj un grav accident de avion. Pilotul a încercat să evite un grup de 200 curioși însă două persoane totuși au fost omorite.

Geroarele vor fi predate obligatoriu Statului, în cote de 5-60 la sută după întinderea pământului stăpânit.

În Franța se va introduce pedeapsa cu moartea pentru speculanți.

În Polonia vor avea loc alegerile generale în Noemvrie.

La Atena, de ziua Sfinților Apostoli Petru și Pavel a fost celebrată la Areopag, cu mare solemnitate, comemorarea primei predici a Apostolului Pavel în această localitate.

România va exporta 1.300.000 tone petrol.

S'a fixat noul preț al ouălor la 550 lei bucata.

În satul Stoenești din jud. Ialomița, în zilele de 29 și 30 Iunie, într-una din camerele locuitorului Ion Căpățână, au început să cadă picături de apă dintr-o grindă a plafonului, fără ca în podul casei să fie vre-o urmă de umezeală.

Statele Unite au acordat Agliei un împrumut de 3750 milioane dolari.

Deasemeni i s'a acordat și Franței un împrumut de către Statele Unite.